

PARTEA II

PRAG 1

Dincolo De Orice Prognoză

Există o ciudată aroganță care îi însoțește pe oameni.

Credem că putem prevedea viața.

Petrecem ani întregi construind planuri.

Obiective pe cinci ani.

Strategii pe zece ani.

Bilanțuri.

Proiecții.

Calendare.

Hărți.

Apoi vine realitatea.

Iar realitatea nu ne-a citit niciodată programele.

Multă vreme crezusem că experiența produce previzibilitate.

Cu cât înveți mai mult.

Cu cât cunoști mai mult.

Cu cât călătorești mai mult.

Cu atât ar trebui să fii în stare să înțelegi ce se va întâmpla.

Părea logic.

Părea rezonabil.

Părea chiar științific.

Apoi viața s-a distrat demonstrând contrariul.

Cotiturile cele mai importante au venit
întotdeauna fără programare.

Nicio rezervare.

Niciun preaviz.

Niciun avertisment.

Veneau pur și simplu.

Uneori sub formă de oportunitate.

Uneori sub formă de pierdere.

Uneori sub formă de întâlnire.

Uneori sub formă de boală.

Diferența se înțelege abia după.

Când ești înăuntru, par toate același lucru.

O întrerupere.

O schimbare bruscă.

O abatere.

Observând drumul parcurs până în acel
moment, începeam să observ un desen curios.

De fiecare dată când eram convins că
înțelegeam totul, se întâmpla ceva care
schimba întrebarea.

Iar când se schimbă întrebarea, și răspunsul
își pierde valoarea.

Îmi amintesc o perioadă aparte a vieții mele.

Aveam experiență.

Responsabilitate.

Rezultate.

Cunoștințe.

Totul părea să sugereze o traiectorie destul de
clară.

Eram convins că viitorul avea să urmeze o
anumită direcție.

Nu pentru că aş fi fost înfumurat.

Pentru că datele păreau s-o spună.

Apoi viața a făcut ceea ce știe să facă cel mai
bine.

Să schimbe masa de joc.

Nu regulile.

Masa.

Aceasta este partea pe care aproape nimeni
nu o povestește.

Când masa se schimbă, experiența acumulată
nu dispare.

Dar devine insuficientă.

Trebuie să înveți din nou.

Să observi din nou.

Să asculți din nou.

Este umilitor.

Și în același timp extraordinar.

Pentru că ne amintește că suntem elevi mult mai mult timp decât credem.

Cu trecerea anilor am început să apreciez imprevizibilitatea.

Nu pentru că ar fi fost comodă.

Nu este niciodată.

Ci pentru că era onestă.

Imprevizibilitatea îi obligă pe oameni să se arate așa cum sunt.

Când totul urmează planul, oricine poate părea competent.

Când planul dispare, iese la iveală caracterul.

Oamenii pe care îi admir cel mai mult nu sunt cei care au prevăzut corect viitorul.

Sunt cei care au știut să străbată viitoruri pe care nu le prevăzuseră.

Aceasta este o competență diferită.

Mult mai rară.

Mult mai umană.

Trăim într-o lume care îi răsplătește pe cei care par siguri.

Pe cei care vorbesc cu certitudine.

Pe cei care promit rezultate.

Pe cei care oferă prognoze.

Eu, cu timpul, am început să mă încred mai mult în oamenii care știu să conviețuiască cu incertitudinea.

Pentru că incertitudinea nu este o eroare a sistemului.

Este sistemul.

Universul nu a semnat niciodată un contract de previzibilitate cu nimeni.

Și totuși continuăm să ne mirăm.

Continuăm să protestăm.

Continuăm să considerăm neprevăzutul o excepție.

Poate ar trebui să facem contrariul.

Să-l considerăm norma.

Când accepți în sfârșit această idee, ceva se schimbă.

Încetezi să mai urmărești controlul absolut.

Încetezi să mai pretinzi garanții.

Încetezi să mai trăiești ca și cum viitorul ar fi o proprietate privată.

Și începi să trăiești ca un explorator.

Cu atenție.

Cu respect.

Cu curiozitate.

Îmi amintesc o frază pe care viața m-a învățat-o fără să folosească cuvinte:

Lucrurile cele mai bune și lucrurile cele mai rele nu trimit niciodată o scrisoare de prezentare.

Sosesc.

Intră.

Modifică peisajul.

Apoi pleacă lăsând consecințe.

Rămâne la noi să decidem ce facem cu ele.

Privind în urmă, îmi dau seama că multe dintre experiențele pe care le consider fundamentale nu ar fi trecut niciodată o evaluare rațională prealabilă.

Erau prea riscante.

Prea improbabile.

Prea complicate.

Prea diferite de ceea ce îmi imaginasem.

Și totuși tocmai ele au construit persoana care am devenit.

De aceea astăzi nu mai consider previzibilitatea o virtute.

O consider o comoditate.

Adevărata virtute este alta.

A rămâne deschis.

A rămâne atent.

A rămâne capabil să înveți.

Chiar și când viața schimbă masa.

Chiar și când destinul modifică întrebarea.

Chiar și când viitorul intră în cameră fără să bată la ușă.

Pentru că există un adevăr pe care l-am învățat străbătând continente, crize, relații, succese și eșecuri.

Lucrurile cele mai importante din viața mea s-au întâmplat întotdeauna dincolo de orice prognoză.

Și tocmai acolo începea partea cea mai bună a poveștii.